EL 8è CONGRÉS DEL PARTIT COMUNISTA d'ESPANYA

MUNDO OBRERO del 13-10-72 informa de la celebració del 8è Congrés del PC d'Espanya. La notícia ha estat rebuda amb alegria pels comunistes de Catalunya, de tot Espanya.

La vigilància a la qual ens obliga la persecució franquista i l'acció provocadora d'alguns renegats han determinat que el 8è Congrés fos ajornat diverses vegades i que s'hagi celebrat sense la discussió prèvia d'unes tesis, sense convocatòria pública, sense elecció democràtica dels delegats i sense la publicitat que tindrà un Congrés en condicions de legalitat.

L'autenticitat del 8è Congrés no s'in veu disminuida per això, perquè totes aquestes carències són servituds d'una situació de clandestinitat que ens és imposada i hem de tenir en compte. Probablement mai no s'ha celebrat un Congrés il.legal tan representatiu. Tot i que no hi havia tesis, els temes abordats al Congrés havien estat àmpliament discutits en el Partit, i els participants -més nombrosos que en qualsevol altre Congrés celebrat fins ara, dintre o fora d'Espanya, per un partit clandestí- eren en la seva majoria els dirigents més destacats de les organitzacions del Partit i dels moviments de masses a les diferents zones del país, és a dir, homes i dones que renoven diàriament llur representativitat en l'acció contra la dictadura.

Evidentment, un Congrés legal hauria reunit un nombre de participants molt més elevat i hauria permès la presència de delegats de cèl.lula o organització local elegits de baix a dalt. Confiem

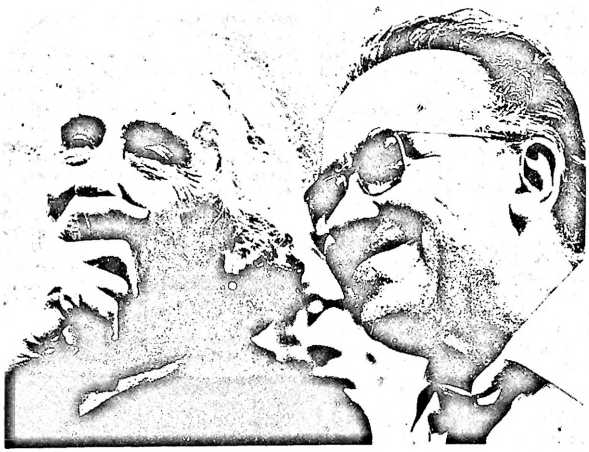

-i posem els mitjans perquè així siguique el 9è Congrés tindrà aquestes característiques, que podrà ser organitzat regularment i celebrat a Espanya en la llibertat

L'ordre del dia del 8è Congrés comprenia quatre punts: 1. Examen de la situació política i de l'acció del Partit. 2. Proposta d'elaboració d'un nou programa del Partit. 3. Problemes d'organització del Partit i dels seus estatuts. 4. Elecció dels òrgans de direcció.

La discussió va ser particularment viva i profunda al primer punt, amb la intervenció de 104 delegats. La Resolució política -que publica MUNDO OBRERO del 13-10-72 - resumeix l'essència d'aquesta discussió, que va enriquir i desenrotllar l'informe del Comitè Central presentat prèviament per Santiago Carrillo.

La decisió adoptada al segon punt d'elaborar un nou Programa -a través d'un procés de discussió en el qual participarà tot el Partit- es justifica pels canvis polítics registrats durant els

(segueix a la pàg. 2)

treball
proletaris de tots els països: uniu-vos!
òrgan central del
Partit Socialista Unificat de Catalunya

Núm. 355 Barcelona, 25 d'octubre de 1972 Preu: 5 ptes.

EDITORIAL

La maduració de la crisi del règim

(veure a pàgs. 4 i 5)

EL 8è CONGRES DEL P.C.E.

(ve de la pàg. 1ª)

darrers anys i per la imminència amb la qual s'anuncien les batalles que han de liquidar la dictadura. Les reformes introduïdes als estatuts, tot i no tenint tant de pes, tendeixen també a ajustar la llei del Partit a transformacions imposades per la pràctica. El Comitè Central i el Comitè Executiu sorgits del Congrés es composen respectivament de 118 i 24 membres. El C.C. va elegir Dolores Ibárruri i Santiago Carrillo pels càrrecs de President i Secretari General, i va nomenar un nou Secretariat format per set membres.

En el discurs de clausura, Dolores Ibárruri va fer una crida vibrant a la unitat de tots els adversaris de la dictadura, preocupació destacada del Congrés. L'informe de S. Carrillo s'atura particularment en l'anàlisi de l'aparició de corrents centristes, de la possibilitat de forçar una sortida democràtica a través de la conclusió del Pacte per la Llibertat i mitjançant l'impuls de la lluita de les masses populars fins a la vaga nacional, temes que van merèixer també l'atenció preferent dels participants a la discussió. El desenrotllament dels moviments de masses (obrer, camperol, estudiant, professional, de barris, etc.), la campanya contra la repressió, l'activitat dirigida a aconseguir un apropament entre poble i exèrcit, la lluita dels joves i de les dones, van ocupar també un lloc sobresortint en els debats. L'informe del C.C. inclou un capítol dedicat als problemes de la lluita pel socialisme al nostre país, que confirma i desenrotlla la nostra concepció pluralista, favorable a la col.laboració entre totes les forces partidàries de construir una societat sense explotació per una via autènticament democràtica.

ENTRE els temes de política exterior l'atenció principal fou acaparada per l'actitud del Partit envers la Comunitat Econòmica Europea, que el Congrés ha perfilat millor tenint en compte condicionaments actuals -entre els quals el caràcter antifranquista de la pressió interior a favor de l'entrada d'Espanya al Mercat Comú, que exigeix la liquidació prèvia de la dictadura- i les perspectives que s'obren per una lluita coordinada dels treballadors dels països capitalistes europeus per una Europa unida, democràtica i socialista. El Congrés va reafirmar les posicions internacionalistes del PCE, la seva lluita per una nova unitat del moviment comunista; va ratificar l'actitud adoptada pel Comitè Central davant la intervenció a Txecoslovàquia de cinc països socialistes i de cara al restabliment de relacions amb el PC de Xina; i va expressar la seva admiració i solidaritat pel combat que lliura el poble vietnamès, avantguarda heroica en la lluita mundial per la llibertat i el socialisme. Els missatges dirigits al Congrés pels partits comunistes de Vietnam, la URSS, Cuba, Romania, Corea, Iugoslàvia, RDA, Polònia, Hongria, Bulgària, Mongòlia, França, Itàlia, Japó, Gran Bretanya, Estats Units, Portugal, RFA, Bèlgica, etc., subratllen d'altra banda, l'amplària de la solidaritat internacionalista amb la lluita del nostre poble i amb el PCE, baluard destacat del moviment comunista mundial.

★ ★ ★

CATALUNYA ha estat visiblement present al 8è Congrés del PCE. Els membres de la nombrosa delegació del PSUC van participar activament, en condicions d'igualtat, en debats i comissions. L'informe de S. Carrillo, el discurs de clausura de Dolores Ibárruri i la Resolució política destaquen la participació de Catalunya en la lluita i el desenrotllament dels moviments de masses, així com el paper d'avantguarda que la COMISSIO COORDINADORA DE FORCES POLITIQUES DE CATALUNYA i l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA juguen en l'esforç cap a un acord o pacte per la llibertat a nivell de tot Espanya, és a dir, en l'elaboració d'una alternativa democràtica a la dictadura. Les aspiracions nacionals del nostre poble són recollades a la Resolució en els termes següents: "El Congrés reafirma la posició dels comunistes a favor del dret d'autodeterminació dels pobles basc, català i galleg; d'una solució federal per al conjunt de l'Estat espanyol, la unitat del qual serà més sòlida com més estigui basada en el consentiment lliure. Recolzem la reivindicació de les forces democràtiques catalanes, basques i gallegues perquè, en el període de provisionalitat, regeixin els Estatuts d'autonomia que van estar vigents o que van ser votats a la dècada del 30, sota la República". Finalment, en el Congrés va augmentar el nombre de membres del PSU designats per a formar part del C.C. i del C.E. del PCE.

Els acords del 8è Congrés del PCE, tant pel seu contingut com pel seu procés d'elaboració, són els nostres acords. Els comitès, cèl.lules i militants del PSUC han de considerar ara com la seva tasca més urgent la difusió, estudi i aplicació amb esperit creador de les directrius del Congrés. Hem d'aconseguir que la Resolució política sigui coneguda ràpidament pels militants i simpatitzants, pels treballadors en general, per tot el poble. Cal també organitzar una venda de masses de l'informe de Santiago Carrillo i el discurs de Dolores Ibárruri (en curs d'edició) i planificar la realització de xerrades, col.loquis i altres actes que permetin la seva discussió amb simpatitzants i amics del Partit. De la seva banda, tots els comitès i organitzacions del PSUC han de procedir a una discussió metòdica de l'informe, que ha de reflectir-se en resolucions col.lectives i vots particulars, per escrit, que recullin les crítiques, els suggeriments o les propostes que sorgeixin en la discussió, tant en relació amb el text de l'informe com en la seva aplicació a Catalunya i la seva zona particular d'acció. D'aquesta manera, la discussió que no fou possible de dur a terme abans del Congrés serà efectuada ara, i proporcionarà a la direcció del Partit els elements necessaris per a matisar i desenrotllar degudament els acords i plantejaments; donarà també a cada organització un programa de treball i de lluita.

¡ FEM QUE LA CELEBRACIÓ DEL VUITÈ CONGRÉS DEL P.C.E MARQUI EL COMENÇAMENT D'UNA PODEROSA OFENSIVA POLÍTICA DEL P.S.U., DE LA CLASSE OBRERA I DE TOTES LES FORCES REVOLUCIONÀRIES DE CATALUNYA, DE CARA A LA RÀPIDA LIQUIDACIÓ DE LA DICTADURA !

¡ VISCA EL 8è CONGRÉS DEL PARTIT COMUNISTA D'ESPANYA !!

18 d'octubre

LA LLUITA OBRERA AVANÇA

SEAT * ATUR d'una a dues hores a tots els tallers, ATUR GENERAL dels tallers, amb la participació d'uns 15.000 treballadors. Hores en què les màquines van estar mudes i els treballadors en un silenci absolut i impressionant, en memòria d' ANTONIO RUIZ VILLALBA, el company assassinat aquell 18 d'octubre de 1971 durant la defensa de la fàbrica ocupada enfront de l'agressió i provocació de les forces repressives. A més de l'atur general hi han hagut nombroses assemblees, marxes; molts treballadors duien braçalets negres i foren dipositats clavells rojos en diversos indrets de la fàbrica; no es van fer hores extres; al final del torn del matí, els treballadors d' aquest torn explicaven als de la tarda, en assemblea, els fets del matí... UN GRAN DIA DE LLUITA. I totes aquestes accions tenen un contingut polític, solidari, evident. Expresen la relació estreta de la lluita de les darreres setmanes per les reivindicacions obreres en el conveni (que ha provocat marxes, assemblees i aturs des del 23 de setembre), per commemorar una de les grans accions del proletariat espanyol contra el feixisme.

La por de l'empresa i del govern envers els treballadors s'havia traduit en un conjunt de mesures d'intimidació i de confusió: diversos jeeps de la policia a l'entrada de la fàbrica (a més del que ja ers habitual), cavalls davant la filial, amenaces contra alguns treballadors, octavilles dels falangistes o de la pròpia policia (signades "FUERZA OBRERA" !?). Havien instal.lat altaveus i projectors; havien tancat amb soldadura els passos subterranis que comuniquen unes seccions amb les altres (inutilitzant així sortides d'emergència). A la vegada, l'empresa comença a cedir en les negociacions del conveni: ara ofereix ja 27.000 ptes. d'augment l'any per als especialistes, i fa córrer que està disposada a pujar fins a 30.000, més el 15% de la prima i la reducció efectiva a 15 dies el perfode de prova d'accés. Els treballadors consideren, amb raó, que les seves reivindicacions fonamentals no són encara satisfetes. ES EN AQUEST MARC ON S'HA DESENROTLLAT L'ATUR GENERAL DEL 18 D' OCTUBRE, reafirmació consciente de tot el que va significar aquell 18 d' octubre. En l'acció d'aquest dia destaca la gran quantitat de dirigents efectius, d'homes que, als tallers, van impulsar l'atur al peu de la màquina, sense que calgués, en moltes ocasions, la sortida d'un grup per decidir els altres a anar a l'acció.

Avui, a la SEAT i en el conjunt de la classe obrera, hi ha una àmplia avantguarda de masses, capaç d'impulsar i organitzar concretament grans accions si sabem ORIENTAR la seva lluita. L'avantguarda unitària organitzada ha de trobar els camins per al seu propi reforçament, tot incorporant aquests dirigents, PERÒ AVUI LA SEVA PREOCUPACIÓ PRINCIPAL HA DE SER ORIENTAR-LOS EN L'ACCIÓ.

★

JUNTAMENT amb l'acció de SEAT, es pot indicar l'atur d'1/4 d'hora a HISPANO OLIVETTI, després de diversees setmanes d'agitació i explicació entorn de les reivindicacions obreres en el conveni i enfront de les maniobres de l'empresa per retardar-ho. Hi ha hagut assemblees obertes importants als tallers. A CISPALSA aquest dia hi hagué també un atur de 15 minuts després de l'assemblea. En tots dos casos es lluitava per la plataforma pròpia, però amb consciència de participar en l'acció amb SEAT i en l'aniversari d'un dia de lluita que és ja patrimoni de tota la classe obrera, de tot el poble.

Aquest mateix dia, a Barcelona, estaven en lluita (treball lent, no a les hores extra, etc.) els descarregadors de 2 empreses del port (SAPOR i COMPSA), i els obrers de les empreses tèxtils COSTA Y FONT i ROTTIER. Hi ha una situació tensa .per problemes reivindicatius a PEGASO, MOTOR IBERICA, BANCA, ENHER, AGUAS DE BARCELONA, PHILIPS, LAVIS, EMERSON, MAQUINISTA. També son en acció MOTORES CLARET, CAN MOLINS, GOMES i d' altres de Sabadell, PERIMAN FRIGERIO, de Cerdanyola; hi ha hagut àtura a Sallent, assemblees a Súria. Avança per tot Catalunya la recollida de diners i signatures per Vigo, tot i que tenimum retard molt gran tant en les possibilitats com en les necessitats.

Estem de nou en un moment de fortes tensions entorn de totes les reivindicacions pendents. Un moment en què, pel marc polític favorable, es prefigura clarament la possibilitat immediata de grans accions. Per això considerem útil de recollir aquí les orientacions que, per als diversos moviments de masses, s'apunta en la RESOLUCIÓ POLITICA del recent 8è Congrés del P.C.E.:

" 1. Aconseguir que (els moviments de masses) pesin de manera cada vegada més decisiva en els esdeveniments i, amb aquest fi, estendre'ls. Aprendre a utilitzar les reivindicacions més petites, a passar de les petites a les grans. Aprendre a dosificar les formes d' acció. Utilitzar sense vacil.lació totes les possibilitats legals. Saber anar de poc a molt.

" 2. Desenrotllar la coordinació dels diversos moviments sense precipitacions; i (...) la unitat i la col.laboració de les diferents tendències.

" 3. Augmentar la seva combativitat, la seva força, no amb "fugides endavant", de caràcter pseudoesquerranista, sinó amb un treball polític i una pràctica que incitin les masses, per llur pròpia experiència, a lluitar.

" 4. Saber aprofitar les conjuntures no planificades, espontànies, que poden permetre de llençar fortes accions polítiques de masses.

★

Pels treballadors de VIGO

Obrers Comunistes de la Construcció de Gavà.....	1.500 Pts
Obrers Comunistes i camperola de Viladecamps....	625 Pts
Obrers comunistes de la Construcció i Veïns de St.Boi....	1.800 Pts
Total.....	3,925 Pts

LA MADURACIÓ DE LA CRISI DEL RÈGIM I LES SEVES EXIGÈNCIES

LA tardor ha començat amb una forta tensió política polaritzada entorn de la vaga de Vigo i l'inici del curs universitari, que han ocupat l'atenció preferent dels comentaris polítics. Els dos grans protagonistes de la lluita per la democràcia -moviment obrer i moviment estudiant- marquen la pauta.

En aquests darrers temps ha seguit accentuant-se el procés de creixent aïllament del règim, acompanyat de manera inevitable per una repressió cada cop més aguda. En aquest context repressiu els ultres han guanyat posicions. La més important havia estat ja la consolidació de Carrero Blanco com a successor obligatori del Caudillo; posteriorment, els canvis al Ministeri d'Educació i al Comissariat del Pla han tingut el mateix signe.

Però el que és característic del moment és que la política repressiva, tot i ser la tònica dominant, troba un sostre. A Galícia, la provocació directa contra les masses, disparant a matar sobre els obrers al Ferrol, no ha pogut impedir que les lluites obreres tornessin a esclatar, amb dues vagues generals consecutives a Vigo. A la Universitat, la "purga" anunciada per Carrero en persona d'estudiants i professors troba una muralla amb l'actitud de les juntes de govern, que no volen fer-se còmplices de la caça de bruixes. A València i a Barcelona, de moment, la "purga" és inoperant: no troba la mà disposada a aplicar-la.

La recrusdescència de la política dictatorial i terrorista, a més d'ésser ineficaç, dificulta encara més l'acció del règim en política exterior, en particular en l' aferclau del moment: les relacions amb el Mercat Comú ampliat.

LA mobilització de les masses populars, d'altra banda, assoleix unes característiques noves. Ja no som als primers anys de la postguerra. Enfortida per les noves generacions, refeta de la derrota i sobreposant-se al terror, la classe obrera es llença avui a la lluita amb més empenta i esdevé el centre d'una lluita generalitzada a la qual s'incorporen sectors múltiples i variats, cada vegada més nombrosos. La classe obrera no està sola.

Avui les condicions són diferents, la mentalitat és nova. El nivell de vida és més alt, però les necessitats i aspiracions del poble s'han elevat considerablement, així com el nivell mitjà d'informació (malgrat la censura). Els casos coneguts de corrupció, d'adulteració d'aliments, de frau fiscal; la insuficiència dels serveis col.lectius, com l'ensenyament i la sanitat; l'estafa monumental de la Seguretat Social, són elements prou gràfics, prou eloqüents, perquè tothom s'adoni que els principals beneficiaris del "desenrotllament" no són els veritables artífexs -els treballadors-, sinó la casta parasitària de l'oligarquia dominant, sota la protecció del govern franquista.

La defensa del poder adquisitiu del salari, degut a la inflació ininterrompuda, segueix essent un objectiu prioritari de la lluita dels treballadors. Però al costat d'aquest objectiu en proliferen d'altres que són signe de maduració. A l'empresa, els treballadors lluiten també per controlar els ritmes, per la salubritat, per la reducció de la jornada

laboral, etc. Als llocs de residència, per unes millors condicions d'habitacle, d'atenció sanitària, d'escoles, de transports, d'higiene. De manera molt embrionària encara, apareixen fins i tot problemes més generals de l'organització del treball, com ara: els efectes del progrés tècnic sobre el destí dels treballadors (lligats a la duració de la jornada laboral i a l'atur), el problema de la gestió mateixa de les empreses (com ha passat a la "Pegaso" de Madrid), etc.

Aquest canvi en la qualitat reivindicativa de les lluites obreres és un símptoma de profunda maduració social. Vol dir que el nivell d'aspiracions conscients de les masses treballadores s'eleva i esdevé més complex, lligant-se de manera "natural" als moviments dels intel.lectuals, professionals i estudiants.

En aquesta maduració social un dels motors ha estat la feblesa del règim. La percepció per part de les masses, de l'afebliment de la dictadura fomenta que tots els motius de descontent surtin a la superficie i s'expressin amb força. Per això les vies d'expressió de les masses es multipliquen de formes insospitades i desborden els canals organitzatius de l'oposició democràtica

No cal dir que una tal maduració política i social és la base de les lluites generalitzades que han de culminar en la VAGA GENERAL POLÍTICA i la VAGA NACIONAL, que només són concebibles en el marc d'una fermentació general que faci sortir a la llum totes les insatisfaccions sordament acumulades durant anys.

EN aquest context, les forces polítiques, tant de Catalunya com de tot Espanya, tenen una seriosa responsabilitat. En la mesura que retardin o impedeixin la convergència entorn d'una alternativa democràtica clara de tots els sectors que volen retornar la paraula al poble, es fan còmplices de la perduració de la dictadura. En la mesura que alimentin les il.lusions "centristes" i s'oposin al PACTE PER LA LLIBERTAT que preconitzem des de fa temps els comunistes, es fan co-responsables del "podriment" de la situació actual, inevitable si no es troba una sortida constructiva amb la democràcia política.

Els demòcrates, els revolucionaris, els comunistes, hem de reflexionar també, novament, sobre el concepte de direcció política de la lluita de masses, que no és únicament -ni principalment- direcció organitzativa de la lluita. Direcció política vol dir, sobre tot, formulació dels objectius reivindicatius i polítics que, en cada moment, són els més oportuns per fer progresar i elevar el combat en la perspectiva dels canvis polítics. En les circumstàncies d'avui vol dir també una gran audàcia per donar la cara, per posar-se al capdavant de les masses, tot fonent-se amb elles a través de les formes d'acció més obertes possible, en organismes legals o paralegals. Els efectes de la repressió no són evitats inhibint-se, sinó lligant-se més íntimament amb les masses i continuant el combat amb la determinació que dóna el coneixement de la feblesa política del règim. La vaga general i la nacional només sobrevindran el dia que les masses es mobilitzin en unes proporcions vastíssimes, molt més enllà d'on mai podrem arribar amb la nostra presència física. Desencadenar aquesta mobilització vastíssima és l'objectiu d'avui.

Ho hem llegit...

Segons unes estadístiques facilitades no fa gaire pel patronat de l'entitat benèfica "Viviendas del Congreso", un obrer l'any 1957 podia adquirir una de les seves vivendes amb 23 mesos de treball, amb 26 mesos en 1964 i amb 47 mesos en 1971.

(de Tele-eXpres, 17-10-72)

"... els beneficis de l'especulació en la construcció i venda de vivendes pugen a 425.000 ptes. per cadascuna. A Sta. Coloma se n'hi construeixen cada any unes 4.000; els beneficis obtinguts durant un any són, per tant, de 1.700 milions. Es a dir, amb els diners que l'especulació obté de la ciutat en tres anys es podrien arreglar tots els dèficits, tots els problemes que tenim com a ciutadans".

(de Grama, juliol-agost 1972)

EL PROBLEMA UNIVERSITARI

EL discurs del ministre Villar Palasí a l'obertura de curs 1972-73 de les universitats madrilenyes reflecteix amb claredat la incapacitat del règim enfront de la greu crisi provocada per ell a les nostres universitats, a tot l'ensenyament.

Quatre cites del dictador Franco i una referència a Lord Keynes constitueixen el fons "científico-cultural" del seu defensiu discurs. A les exigències unànims de solucions reals i immediates als majornables problemes de la Universitat, que la pròpia premsa reclama diàriament, Villar respon demanant 10 anys de termini. Com a demagog de poca envergadura, inventa unes forces retrògrades que pretenen emmurallar-se dins de "la vella universitat classista i tancada", tot oposant-se a la seva "revolucionària" Llei d' Educació. Amb el cinisme propi d'un ministre conseller de MATESA, es permet d'ofendre la nostra joventut, quan diu impúdicament: "El que a la joventut espanyola li cal és guanyar confiança en si mateixa, aprendre a pensar per ella mateixa i no per delegació, i sobre tot tenir un sentiment i un ideal propis sobre la vida i el seu valor". SENS DUBTE, LA JOVENTUT UNIVERSITÀRIA I TOTA LA NOSTRA JOVENTUT DONARÀ UNA REPLICA ADEQUADA A AQUEST DISCURS PROVOCADOR.

A les universitats barcelonines els problemes ja s'han presentat abans de l'obertura. Precisament, imposar l'obertura ha constituit el primer problema. D'altra banda, l' elevació del preu de les matrícules en un 28 % és un atemptat directe als estudiants amb menys recursos econòmics,a les aspiracions populars en matèria d'ensenyament, i el "numerus clausus" a diverses facultats un atemptat a les aspiracions de centenars de joves i a les necessitats del país.

La visita de Luís Suárez, Director General d'Universitats i Investigació, a Barcelona, no fou "de rutina", com ell mateix va declarar a la premsa. El viatjant de Villar Palasí portava a la cartera les llistes negres de professors i estudiants, sancions, no renovació de contractes; en suma, la consigna d'aplicar "mà dura". Per a la Facultat de Dret, va exigir que fos nomenat abans d' una quinzena un degà -persona grata al Ministeri, evidentment-, refusant el Sr. Jiménez de Parga (que és el candidat del claustre) sota l'amenaça de tancar definitivament la Facultat i de transformar-la en un Institut d'Estudis Jurídics que dependria de la Universitat a Distància. Va indicar que el ministre no renovaria els contractes a un conjunt de professors considerats "perillosos" pels seus antecedents democràtics.

Però entre els desitjos i disposicions del règim i la realitat la distància és gran. Ho acabem de veure en els fets de València, on, després de la dimissió de la Junta de govern de la Universitat per la sanció a 8 professors als quals no eren renovats els contractes, set d'entre ells han estat readmesos. A Barcelona se sap que la Junta de govern s'ha compromès a contractar tots els professors que no contracti el ministeri, i hom diu també que fins i tot ha expressat la decisió de dimitir si el ministeri segueix volent expulsar algun professor.

LA intenció de la dictadura envers la Universitat és clara: per tal que no li provoqui problemes,prefereix, si cal, destruir-la, suprimir-la. Però aquesta actitud el porta a enfrontar-se amb sectors amplis de la població, fins i tot els sectors burgesos, que no poden contemplar amb indiferència el caos creat per la dictadura a l' ensenyament. Les accions i preses de posició dels universitaris, però també de la premsa, d' associacions de pares de família, de l'opinió pública, han fet fracassar en part aquests objectius del règim.

En aquesta batalla,la responsabilitat dels universitaris és fonamental. D'ells ha de partir la iniciativa de dur els seus problemes a tot el poble,d'establir els canals permanents de relació entre la Universitat i tots els sectors ciutadans sense excepció.

Cal imposar l'obertura i el funcionament de la universitat -inclosa l'amenaçada Facultat de Dret- d' acord amb els desitjos i exigències d' estudiants i professors; cal imposar l'anul.lació de totes les sancions, la contractació dels professors existents i la incorporació de nous, començant per la d'aquells que foren desplaçats anteriorment per llurs opinions democràtiques.Això és possible, com ho prova la reincorporació -sota la pressió dels estudiants- del valuós i conegut professor Manuel Sacristán a la Facultat d'Econòmiques, segons notícies de darrera hora.

La situació de crisi aguda de la dictadura, que es reflecteix en la crisi de l'aparell acadèmic i administratiu, i l' enfrontament de les autoritats acadèmiques amb el ministeri; la consciència i organització elevades del moviment estudiant i del professorat,creen condicions favorables per una ofensiva democràtica àmplia i profunda a la Universitat, que es lligui amb la lluita general de la classe obrera i de totes les forces antifranquistes, democràtiques i revolucionàries per liquidar la dictadura i establir les llibertats polítiques, per retornar la paraula al poble.

"Volem les terres..."

S'ha declarat "d'urgència" el pla de creació d'una nova ciutat, per a 400.000 habitants, denominada "Àrea Martorell-Ancia-. Sota la capa de resoldre el problema de la descongestió de Barcelona, es pretén expulsar de les seves terres, que són alhora el seu mitjà de vida i la seva llar, 465 famílies dels termes municipals de Martorell,Gelida,Sant Esteve Sesrovires i Sant LLoreç d'Hortons.Això en la 1ª fase.

Les seves terres seran expropiades i ofertes després a "la iniciativa pública i privada" per la seva urbanització. I ací està el veritable motiu del pla. La finalitat "social" és el benefici fabulós consistent en la diferència entre el preu que paguin per les expropiacions (quan es paguin!) i el considerablement més alt que es cobrarà després com a terreny urbà edificable. Una veritable mina d'or!¿I a quines butxaques anirà a parar? No cal preguntar-ho:a les d'uns quants ben situats en l'Administració franquista, com sempre.

¿Com és la terra que volen expropiar? Del total de 1800 i tantes hectàrees, 1700 són de terra conreada. Una terra productiva, rica gràcies a l'esforç d'aquells els quals ara se'n vol expulsar. Anem a donar algunes dades, establertes per les "Hermandades Sindicales" dels quatre municipis afectats,que parlen per elles mateixes::

Hi ha 143 indústries agrícoles o centres de transformació radicats dins l'àrea i 25 installacions ramaderes. També dins l'àrea,4 grans indústries que es proveeixen de productes d'aquestes terres, que també proveeixen a 113 indústries,centres de transformació i instal.lacions ramaderes de fora de l'àrea. Hi ha 536 tractors amb remolc i 354 màquines de segar,de batre,de sembrar,arades mecàniques i altres.

Els cresdors de tot això, els camperols amenaçats d'expropiació, han començat la batalla. Han impugnat el pla i estan disposats a no cedir. Ho expressen amb aquestes paraules: " NO VOLEM DINERS, VOLEM LES TERRES PER TREBALLAR-LES".

NOTICIARI

barcelona

UN ACTE ANTIFEIXISTA

El 6 d'octubre passat, l'"Instituto Italiano de Cultura" del Passatge de Vigo de Barcelona va omplir-se de gom a gom, sala i vestíbul, passadissos i biblioteca. Hi fou presentat el llibre "LOS S.S. TIENEN LA PALABRA" (Ed. Laia, Barcelona) de Vincenzo i Luigi Pappalettera, en la traducció castellana de Gonzalo Arias. Els autors explicaren, davant un públic majoritàriament jove, que, en reunir els testimonis pel seu llibre i en escriure'l, havien tingut present una necessitat del nostre temps: recordar els crims del nazi-feixisme, analitzar-ne les causes, fer que el record esdevingui vigilància i no pas odi, una vigilància activa de les noves generacions que no van conèixer el monstre.

Els crims narrats en aquest llibre i l'anàlisi dels criminals van impressionar nois i noies barcelonins que no havien nascut quan a Mauthausen s'exterminava homes i infants a cada minut de cada hora, i quan Franco enviava la "División Azul" a combatre els pobles de la URSS. Impressionà, sobre tot, quan un dels catalans que presidia l'acte en representació de l'Amical de Mauthausen a Barcelona, un dels que va sortir viu del camp on foren exterminats 6.000 espanyols, va narrar una anècdota escruixidora: l'arribada a Mauthausen d'una expedició d'infants, fills de republicans espanyols derrotats, i l'acció unànime empresa pels combatents de la República internats, per tal de salvar físicament i moralment aquelles criatures.

Pels comunistes que erem presents a l'acte fou doblement emocionant l'homenatge al nostre malaguanyat company Francesc Boix, autor de les fotos que il.lustren el llibre "LOS S.S. TIENEN LA PALABRA". El senyor Vincenzo Pappalettera digué: "Per cert, he sabut que Francesc Boix era fill de Barcelona", i seguidament explicà com es va comportar el comunista barceloní a Mauthausen, quan, encarregat,al laboratori fotogràfic del camp, de treballs de revelació i ampliació de les fotos que feien els botxins, en va enterrar centenars de còpies perquè sabia que un dia podrien esdevenir testimoni històric contra el nazi-feixisme. I així fou: les fotos guardades per Francesc Boix foren decisives al Procés de Nuremberg perquè alguns dels monstres no escapessin. La salut del nostre company, desfeta al camp d'extermini, no va durar gaire en la pau. Abans dels trenta anys moria a Paris essent repòrter gràfic de "L'Humanité".

Francesc Boix, doncs, ha tornat a Barcelona el 6 d'octubre de 1972 mitjançant un acte públic que, pel fet d'haver-se celebrat i pel seu contingut, és reafirmació -com digué un dels assistents a l'acte- de la força invencible dels ideals humans que el nazi-feixisme volgué destruir.

CORRESPONSAL

carmel

ASSEMBLEA DE VEINS

Assemblea de veïns, el dia 8, amb uns 450 assistents, entorn de les expropiacions pel túnel del Turó de la Rovira, que afecten unes 15.000 persones. Els veïns exigeixen vivendes al barri, amb lloguers en proporció al salari base, compensacions justes als petits propietaris i millores d'infraestructura. Van decidir de no acceptar les indemnitzacions i de no abandonar les vivendes fins a obtenir aquestes peticions. Va ser aprovat un document sobre la situació escolar, dirigit al Ministre d'Educació, amb el qual s'havien de recollir firmes.

trinitat nova

ASSEMBLEA DE DENUNCIA CONTRA LA C.N S.

Assemblea el dia 15 amb vista a denunciar judicialment la CNS per les irregularitats comeses amb l' "Obra Sindical del Hogar".

trinitat vella

SENTADA A L'AUTOPISTA

El dia 14, cap a les 7 del vespre, diversos centenars de persones van interrompre durant 1/2 hora l'autopista de Girona (N-II) a l'alçada d'aquest barri reclamant un pas, subterrani o elevat, de peatons, en un lloc on s'han produit accidents mortals. Es produí un embotellament important. Els manifestants van recórrer després, amb pancartes, diversos carrers pròxims.

sabadell

El centre Cultural de la barriada del Poble Nou ha estat obert de nou gràcies a les pressions dels joves, recolzats per l'Associació de Veïns, malgrat les negatives de la policia.

Dels detinguts per l'agressió contra l'Ermita de la Salut, s'ha comprovat que 5 n'eren efectivament els autors; han declarat haver-ho fet en estat d'embriaguesa. Cap d'ells no figura entre els acusats de pertànyer a la Joventut Comunista.

L'empresa CAN MOLINS (200 treb.) vol liquidar la plantilla. ESTRUCH (500 treb.) vol suprimir un dels dos torns, en el marc d'una reestructuració tècnica, i simultàniament agafa gent "més qualificada" per fer marxar les noves màquines. Els treballadors d'aquestes dues fàbriques tèxtils s'oposen a aquestes mesures i es preparen a resistir.

terrassa

El dia 13 fou perpetrat un atemptat contra el Centre Catòlic (antic centre de la JOC, al carrer Porta Nova). Els agressors van fer malbé bancs, cadires, la pantalla del cine. Es van endur un fitxer del despatx dels advocats. Van pintar inscripcions anticomunistes. Per terra va ser trobat un número d'una rifa de la patrona de la Guardia Civil.

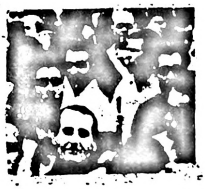

AJUT ALS PRESOS

St.V,St.F,iM.R. (ll.directe)	3.000 Pts
Treballadors de Roca de Gavà..	350 Pts
Un de Gavà.....	100 Pts
Viladecamps.....	50 Pts
St. Boi.....	260 Pts
Barcelona.....	2.249 Pts
Sabadell.....	100 Pts
Sallent.....	700 Pts
Blanes.....	10 Pts
Gr. SAFA.....	50 Pts
Gr. J.G. de Blanes.....	60 Pts
Un manresà amic de Pepe.....	1.000 Pts
Total.....	7.929 Pts

VIDA DEL PARTIT ☆ VIDA

Un esdeveniment important en la vida del Partit:

LA Iª CONFERÈNCIA de l'ORGANITZACIÓ UNIVERSITÀRIA del P.S.U.C.

COMUNICAT

S'ha celebrat la Iª Conferència de l'organització universitària del P.S.U.C. Durant 4 dies 50 delegats de les organitzacions del P. a les Facultats i Escoles s'han reunit per elaborar i concretar la política del P. a la Universitat. La Iª Conferència, a més de les sessions d'obertura i clausura, s'ordenà d'acord amb el següent ordre del dia:

1) Política educativo - repressiva del règim. Resposta de masses. Organització de masses.

2) Inserció del moviment estudiant dins del moviment popular.

3) Mètodes de treball del Partit.

4) Elecció del Comitè Universitari.

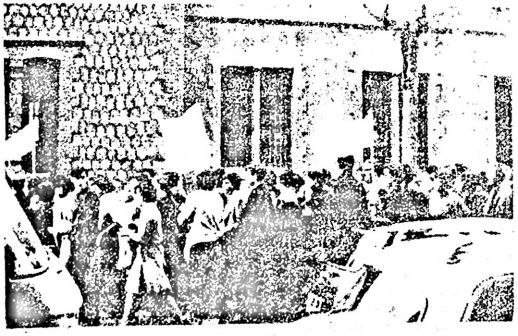

Als tres primers punts de l'ordre del dia, el Comitè Universitari va presentar tres informes polítics com a base per a la discussió i elaboració. Mitjançant 5 sessions plenàries i 4 sessions organitzades en 6 grups de treball, la Iª Conferència fou marc d'una profunda discussió de la nostra política universitària, sotmetent-la a una anàlisi crítica i a un extraordinari procés de reelaboració i enriquiment polític. La Iª Conferència aprovà les orientacions polítiques del Comitè Universitari plasmades en els tres informes.

La Iª Conferència expressà el seu salut fraternal al VIII Congrés del P.C.E. Les seves Resolucions varen ésser àmpliament exposades i desenvolupades pel camarada del Comitè Executiu del PSUC que pronuncià el discurs de clausura. La Conferència resolgué enviar sengles telegrames al Govern Provisional Revolucionari del Vietnam del Sud i al C.C. del Partit del Treballadors del Vietnam, expressant el nostre recolzament i solidaritat a la seva justa lluita. També la Conferència envià una emocionada salutació a tots els estudiants empresonats, a tots els presos i exiliats polítics. A l'últim plè i d'acord amb l'últim punt de l'ordre del dia, la Iª Conferència va elegir el nou Comitè Universitari.

La Iª Conferència de l'organització universitària del PSUC aprovà per unanimitat la RESOLUCIO POLÍTICA.